

محمد صلاح

MOHAMMAD SALAH

لوکا کایولی، سیریل کالوت

مترجم: زهرا حسینی

فهرست مطالب

- فصل اول - تاریخ کهن ۹
- فصل دوم - پسر یک گل فروش ۲۰
- فصل سوم - اولین امضاء ۳۵
- فصل چهارم - سفر طولانی ۴۶
- فصل پنجم - سالی با تغییرات بزرگ ۵۸
- فصل ششم - پورت سعید ۷۵
- فصل هفتم - قرارداد از قبل تعیین شده ۸۲
- فصل هشتم - پیکاسو ۹۱
- فصل نهم - میانهٔ مسیر ۱۰۳
- فصل دهم - چلسی ۱۱۴
- فصل یازدهم - کمپین مصری ۱۲۳
- فصل دوازدهم - کاپوت موندی ۱۳۸
- فصل سیزدهم - شب‌های جادویی ۱۵۱
- فصل چهاردهم - از لیبرویل تا لیورپول ۱۶۱
- فصل پانزدهم - یک وینگر سرعتی ۱۷۱
- فصل شانزدهم - دقیقهٔ ۹۴ ۱۸۱
- فصل هفدهم - تحقق یک رؤیا ۲۰۰
- فصل هجدهم - اشک و خشم ۲۱۱
- فصل نوزدهم - دو گل کافی نیست ۲۲۵
- فصل بیستم - امید ۲۳۹

فصل اول

تاریخ کهن

همه چیز تقصیر فراعنه و زبان انگلیسی بود.

مثلاً آمنهوتپ دوم را در نظر بگیرید، او هفتمین فرمانروا از هجدهمین سلسله پادشاهی بود. سنگ نوشته‌ای که در نزدیکی مجسمه ابولهل^۱ کشف شده این جمله را بر روی خود دارد که: ((او سوار کاری را بهتر از هر کس دیگری آموخت . . . کمان او را هیچ کس جز خودش نمی توانست خم کند و در رقابت نیز هیچ کس به گرد پای او نمی رسید.)) اما این همه ماجرا نبود؛ حتی یکی از فرمانروایانی که بین سال‌های ۱۴۲۷ تا ۱۴۰۱ قبل از میلاد مسیح بر مصر باستان حکمرانی می کرد گفته است که او می توانست یک پاروی سی فوتی را بلند کند. این در نوع خودش واقعاً یک شاهکار بود.

آمنهوتپ دوم تنها فرعون نبود که قابلیت‌های یک ورزشکار را داشت. رامسس دوم (۱۲۷۹ تا ۱۲۱۹ قبل از میلاد) یکی از قدرتمندترین و مشهورترین فرمانروایان مصر بود. در اوبلیسکی که در پیاتزادیل پوپولو در شهر رم ایتالیا قرار دارد، او به عنوان سلطان ورزشکاران قهرمان مصر باستان توصیف شده است. می گویند او یک تیرانداز تمام عیار بوده است و در تیراندازی از روی ارابه نیز مهارت داشته، می توانسته شتر سواری و اسب

¹Sphinx

سواری کند و در زمان شمشیر بازی هیچ‌کس یارای تقابل با او را نداشته است.

اما آیا این ویژگی‌ها فقط مختص همین فرمانروایان بوده؟ البته که نه. تمامی پادشاهان، از جمله هت‌شپسوت^۱، که دومین فرعون مونت بوده (۱۴۷۹ تا ۱۴۵۷ قبل از میلاد) باید در دو مسابقه سه مرحله‌ای دور سازه‌هایی سوارکاری می‌کردند که در میان آن مراسمی برگزار می‌شد. از نظر بسیاری از افراد این مراسم در واقع نوعی المپیک بدوی بوده است، اما به زعم عده‌ای دیگر این مراسم نوعی مراسم نمادین برای تجدید حیات فرعون بوده و طی آن فرعون قدرت خویش را به اهل دربار و خدایان اثبات می‌کرده است. این رویدادها پس از گذشت سی سال از شروع حکومت هر فرعون هر سه سال یک بار برگزار می‌شد. شاید نتوان این مراسم را نوعی المپیک به معنای نوین آن در نظر گرفت، اما همین مراسم می‌توانست اهمیت دلآوری قهرمانانه‌ای را برای فراغنه و برای جوانان مصری به تصویر بکشد تا انگیزه‌ای برای رشد جسمانی و شخصیتی در آنها ایجاد شود.

کشتی، مشت زنی، اسب سواری، تیراندازی، دو، پرش طول، پرش ارتفاع، پرتاب نیزه‌زن برداری، شمشیر بازی با شمشیرهای چوبی، شنا و پارو زنی محبوب‌ترین و فراگیرترین رشته‌ها بودند. این رقابت‌ها قوانین مدونی داشت، تأسیسات ورزشی برای هر رشته به طور ویژه ساخته شده بود، داوران کاملاً بی‌طرف بودند، یا لاقلاً چنین ادعایی داشتند و لباس‌های مختلف

^۱Hatshepsut

متحدالشکل تیم‌ها را از یکدیگر متمایز کرده بود. برنده‌ها گردن آویزهای بزرگی دریافت می‌کردند که شانه‌ها و سینه آنها را می‌پوشانید. حتی بازنده‌ها نیز بخاطر روحیه رقابت طلبی مورد تمجید قرار می‌گرفتند که نمونه‌ای از آنها پیردی کوبرتین^۱ بود. به عنوان مثال، می‌توان به مسابقه بین قصر پادشاهی ممفیس و فایوم اوسیس که در ششمین سال حکومت فرعونی به نام تاهارکا برگزار شده اشاره کرد. ستونی نیز به عنوان یادبود این رویداد ساخته شد که نشان می‌دهد فرمانروا نیز شخصاً سوار بر ارابه در این رقابت شرکت داشته و از میان بیابان عبور کرده است و بعد پایان مسابقه، او اولین کسی بود که به محل شروع بازگشت و نوشیدنی و اغذیه برای او و محافظانش آماده شده بود. او از افرادی که در پشت سرش بودند تمجید کرد و هدایای گران‌بهایی به عنوان تقدیر به آنها اهداء کرد.

بازی‌های تویی نیز از جایگاه ویژه‌ای برخوردار بودند. انواع بسیار مختلفی از توپ‌ها در مقبره‌های مصر باستان کشف شده‌اند. برخی از آنها چوبی، برخی دیگر از جنس خاک رس و برخی دیگر از چرم ساخته شده بودند که لبه‌های آنها دوخته شده بود و با حصیر پُر شده بودند، برخی از آنها نیز از تکه‌های پاپیروس یا برگ‌های فشرده شده نخل ساخته شده بودند. قطر این توپ‌ها بین سه تا نه سانتی متر بود، این توپ‌ها نیز به رنگ‌های مختلف نقاشی شده بودند و برخی از آنها بسیار سنگین بودند. اما به نظر می‌رسد که به سادگی از جای برداشته شده‌اند و اثر انگشت‌های رنگی بر روی برخی از این

^۱Pierre de Coubertin